

Κατασταλαγμένα έργα και απορίες νεότερων

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ δουλειά προτείνει ο Γιάννης Ψυχοπαίδης στην γκαλερί «Ζουμπουλάκη» μέσα από δύο θεματικές ενότητες που ο ίδιος ξεχωρίζει και τιτλοφορεί, την πρώτη «Ερωτας», τη δεύτερη «Πόλη».

Και στις δύο ενότητες τα μέσα του ζωγράφου ανανεώνονται κρατώντας ωστόσο τη συνέχεια από το πιο πρόσφατο παρελθόν (ο έρωτας) και το πιο μακρινό (η πόλη).

Δηλαδή και στις δύο ενότητες η καταγωγή βρίσκεται στο σχέδιο - ζωγραφική πάνω σε πολารόνι φωτογραφίες, την πιο πρόσφατη δηλαδή δουλειά του Ψυχοπαίδη αλλά και μερικά έργα του της δεκαετίας του '70, όπου ζωγραφίζει σε χαρτί με μικρά καρέ καθώς και στη δουλειά, πάλι της δεκαετίας του '70, που ατλούσε από την ποπ-αρτ.

Στην ουσία, η διαφορά μεταξύ των δύο τωρινών ενότητων, πέρα από το ίδιο το θέμα, είναι ειδοποιός. Στη μία περίπτωση τα έργα εξυπηρετούνται από τα καθαρά ζωγραφικά μέσα, στη δεύτερη (Πόλη) υπεισέρχεται και το κολάζ. Επιπλέον η διαχείριση του έργου εδώ στηρίζεται σ' ένα απαστράπτον ψηφιδωτό, τέτοιο ώστε η πρώτη επαφή να είναι βίαιη, σχεδόν να τυφλώνει και να χρειάζεται λίγος χρόνος «προσαρμογής» για να δει κατ' αρχήν και ν' απομολώσει στη συνέχεια κάποιος το έργο. Κυρίως σε ό, τι αφορά το εικαστικό περιεχόμενο του και το κυβιστικό κομμάτισμα των δράσεων σε επιμέρους γεγονότα.

Περισσότερο από οποιαδήποτε χρησιμοποίηση μιας νέας τεχνικής από μέρους του Ψυχοπαίδη, προσωπικά θα έβλεπα μια δουλειά στην οποία επαναποθετούνται τα πεπραγμένα δίχως ωστόσο και να επαξετάζονται.

Ο Ψυχοπαίδης παρουσιάζει δηλαδή ώριμα κατασταλαγμένα έργα, σίγουρα σαφώς και κάπου εφησυχασμένα. Είναι σαν τη στιγμή εκείνη που πρέπει να κάνει κανείς τον απολογισμό του, στην προκειμένη περίπτωση με πολλά υπέρ, πριν προχωρήσει σε πιο άγνωστα κι αδιερεύνητα πεδία.

ΑΠΟ ΤΙΣ εξπρεσιονιστικές αφηρημένες φόρμες που είδαμε πριν από περίπου πέντε χρόνια σε περισσότερο γεωμετρικές μορφές η νέα δουλειά του Γιώργου Χαρβαλιά που εκθέτει στην γκαλερί της Ελένης Κορωναίου.

Κοινό σημείο στις δύο εκθέσεις

Από τη σειρά «Πόλη», του Γιάννη Ψυχοπαίδη στη γκαλερί «Ζουμπουλάκη»

του Χαρβαλιά η εμμονή του ν' ανιχνεύσει το χώρο του.

Η συνέχεια, ωστόσο, αναμένεται από τη στιγμή που σ' αυτή την τωρινή δουλειά βλέπουμε ένα νέο ζωγράφο που ψάχνει, που μας επικοινωνεί την αγωνία του αλλά όχι και το αποτέλεσμα αυτής της αγωνίας.

Περισσότερο κατασταλαγμένη σ' αυτό που θέλει να πει, όπως εξάλλου οι περισσότεροι που κάνουν την πρώτη τους ατομική έκθεση, η Μαρία Σεβαστάκη, στο «Δώμα». Έχει ξεκαθαρίσει σαφώς ποιους δασκάλους θαυμάζει κι από πού αντλεί, όπως εξάλλου και τι θέλει να κάνει με

τα μεγάλα χαρτιά - τελάρου με τα οποία σχηματοποιεί χώρους.

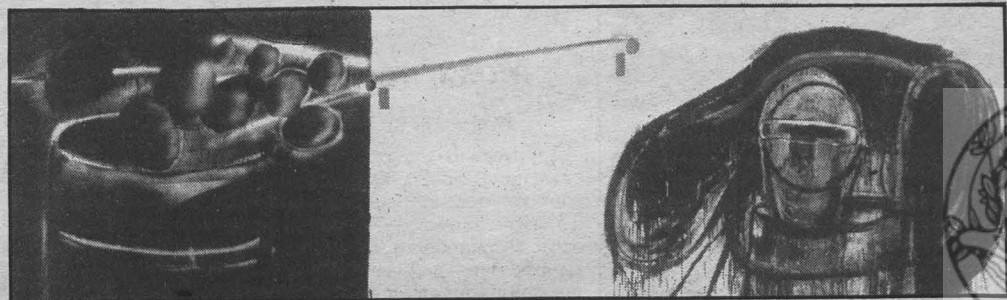
Μένει φυσικά να δει η ίδια, αλλά αυτό είναι θέμα χρόνου, τι θ' αφαιρέσει και πού θ' ακουμπήσει για ν' αναζητήσει τον τρόπο που θα πει το δικό της «παραμύθι» μέσα από τον κόσμο των μύθων - και της μυθολογίας, της σύγχρονης τέχνης.

Και βέβαια, καλύτερα ν' ακουμπάς αναζητώντας, παρά να παραθέτεις έργα δίχως λόγο και αιτία. Είδα δύο τέτοιες εκθέσεις την εβδομάδα που πέρασε και το αναφέρω μόνο επειδή συχνά καθορίζουμε το «κορνιζάδικο» σε συγκεκριμένες γειτο-

νιές και κάτω από συγκεκριμένη ταμπέλα.

Ωστόσο, υπάρχει και το «κορνιζάδικο» του γλυκανάλατου εξπρεσιονισμού και όχι μόνο, που μπαίνει στις γκαλερί κι επιζητεί ως τέχνη μια συγκεκριμένη μεταχείριση.

Στη μία περίπτωση, λυπήθηκα το χώρο, στη δεύτερη τις Κυριακές που καταναλώθηκαν στα χρώματα. Κι ακόμα όλα αυτά τα έξοδα, τις προσκλήσεις, τα γραμματόσημα αλλά και την απουσία αιδούς απέναντι στο γεγονός πως ελαφρά τη καρδία στήνονται εκθέσεις και καλούνται άνθρωποι να τις δουν.

«Οδηγίες χρήσεως», έργο του Γιώργου Χαρβαλιά, που εκθέτει στη γκαλερί της Ελένης Κορωναίου